

ΤΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ 1939 ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΑ

Καὶ κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος βαρὺν ἐπέπρωτο νὰ πληρώσῃ ἡ ἡμετέρα Ἑταιρεία φόρον εἰς τὸν Χάρονα, ὅστις ἐκ τοῦ μέσου ἡμῶν ἀπήγαγεν εἰς τὴν αἰωνιότητα ἐκλεκτοὺς καὶ πολυτίμους ἑταίρους.

Ἐν πρώτοις ἐν τῇ Οὐγγρικῇ πόλει Szeged ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν ὁ ἐπιτιμος ἡμῶν ἑταῖρος, συνταγματάρχης Φρειδερίκος Μουράτ, ὅστις οὐ μόνον λίαν ἠδδοκίμει περὶ τὰ στρατιωτικά, ἀλλὰ καὶ λίαν οἰκείως εἶχε πρὸς τὰ ἱστορικά σπουδάσματα, ἰδιαιτέρως ἐνδιαφερόμενος διὰ τὴν Βυζαντινὴν ἱστορίαν καὶ τὰς κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους σχέσεις Οὐγγρων καὶ Βυζαντινῶν. Τῶν ἐρευνῶν αὐτοῦ ἀπαύγασμα εἶναι δύο μελέται του ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἐπιτηρίδι δημοσιευθεῖσαι ὑπὸ τοὺς τίτλους «Ὁ Οὐννάδης καὶ ἡ ὑπὸ Μωάμεθ τοῦ Β.' τοῦ πορθητοῦ πολιορκία τοῦ Βελιγραδίου τῷ 1456» καὶ «Μανουὴλ ὁ Κομνηνὸς καὶ αἱ σχέσεις αὐτοῦ πρὸς Βέλαν τὸν Γ.' καὶ τοὺς προκατόχους του». Εἰς ταύτας δέον νὰ προστεθῇ καὶ τρίτον ἔργον αὐτοῦ τίτλον φέρον «ἐν χειρόγραφον τῆς Κωνσταντινουπόλεως» καὶ περιγράφον κατὰ τρόπον λίαν ἐπαγωγόν, δεικνύοντα γινῶσιν γεγονότων καὶ πραγμάτων, σκηνὰς ἐκ τῆς ἐποχῆς Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου καὶ Ἰωάννου Οὐννάδου. Πεπρωκισμένος δ' ὁ αἰοίδιμος καὶ διὰ καλλιτεχνικοῦ ταλάντου καὶ θέλων νὰ καταστήσῃ εἰς εὐρύτερον κοινὸν γνωστὰς σκηνὰς ἐκ τοῦ Βυζαντινοῦ βίου, παρασκεύαζε κινηματογραφικὸν ἔργον ὑπὸ τὸν τίτλον «Θεοδώρα», ἐν ᾧ θὰ ἀπεικονίζετο ἡ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰουστινιανοῦ αὐλικὴ καὶ κοινωνικὴ ζωὴ. Δυστυχῶς ὁ ἐπισυμβὰς θάνατος ἠμπόδισε τὴν παράστασιν τοῦ ἀξιολόγου ἔργου. Ἀνέκδοτον ἐπ' ἴσης ἔμεινε καὶ τὸ δράμα του «ἡ τελευταία ὥρα τοῦ λόρδου Βύωνος».

Μετὰ ἔσχομεν τὸ δυστύχημα νὰ χάσωμεν τὸν Ἀριστοτέλη Ζάχον. Ὁ αἰοίδιμος ἦτο ἐκ τῶν ὀλίγων Ἑλλήνων, οἵτινες οὐ μόνον κατενόησαν ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ ἐκτάσει τὸ πνεῦμα τῆς Βυζαντινῆς τέχνης, καὶ κατ' ἔσοχὴν τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, ἀλλὰ καὶ ἐφήρμοσαν αὐτὸ εἰς διάφορα μνημεῖα. Καὶ αἱ τεχνικαὶ δὲ μελέται αὐτοῦ ὡς λ. γ. «*ältere Wohnungen auf griechischen Boden*» ἢ δημοσιευθεῖσα ἐν τῷ Ζ'. τόμῳ τοῦ περιοδικοῦ *Monatshefte für Baukunst* καὶ «μεσαιωνικά μνημεῖα τῆς Γορτυνίας» ἢ ἐν τῷ Η'. τόμῳ τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ δελτίου δημοσιευθεῖσα εἶναι ὑποδειγ-

ματικά, δεικνύουσαι τὸν ἄνδρα, ὅστις ἦτο κάτοχος τῶν μυστικῶν τῆς Βυζαντινῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Ὁ θάνατος αὐτοῦ ἡμᾶς μὲν ἐστέρησε πολυτίμου συνεργάτου, τὴν δὲ Βυζαντινὴν τέχνην ἐμπνευσμένου καὶ ἐνθουσιώδους θεράποντος.

Μετ' ἀφάτου λύπης ἀπεχωρίσθημεν καὶ τοῦ παλαιοῦ ἡμῶν ἐταίρου ναυάρχου Ἰωάννου Θεοφανίδου. Ὁ μεταστάς, μ' ὄλον ὅτι ὡς στρατιώτης κατὰ τὴν πολυκύμαντον τελευταίαν τριακονταετίαν εἶχεν ἄλλα καθήκοντα νὰ ἐκπληρώσῃ, ἐν τούτοις εὑρισκε καιρὸν νὰ καταγίνεται καὶ μὲ τὰς προσφιλεῖς του ἱστορικὰς μελέτας καὶ νὰ ἐκδίδῃ ἔργα εἴτε εἰς τὴν ναυτικὴν ἱστορίαν ἀναφερόμενα, ὡς λ. χ. εἶναι ἡ μελέτη αὐτοῦ «Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ 1409-1913», ὡς καὶ «ἡ πτώσις τοῦ Ναπολέοντος» εἴτε καὶ εἰς τὴν τοῦ ἀγῶνος, ὡς εἶναι τὸ Ἀρχεῖον τοῦ Κολοκοτρώνη, οὗτινος ἐξεδόθησαν ἤδη τρεῖς τόμοι, ἐν οἷς, πλὴν τῶν πολυτίμων τοῦ ἀρχιστρατήγου ἐγγράφων, καὶ ἄλλαι ἐνδιαφύρουσαι ἱστορικαὶ μελέται ἔχουσι δημοσιευθῆ.

Ὁ Ἰωάννης Θεοφανίδης ἀπεχώρησε τοῦ κόσμου τούτου μὲ ἀναπεπαυμένην τὴν συνείδησιν ὅτι καὶ ὡς στρατιώτης λαμπρῶς ἐξεπλήρωσε τὸ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκον καὶ τὴν ἐπιστήμην εὐδοκίμως ἐθεράπευσεν.

Ὁ Ὀτηρὸς τῆς Θέμιδος θεράπων, πασίγνωστος εἰς τὸν νομικὸν κόσμον διὰ τε τὴν διοικητικὴν αὐτοῦ ἱκανότητα καὶ τὴν βαθεῖαν γνῶσιν τῶν νομικῶν ζητημάτων, ἦν πιστοποιοῦσι τὰ ἐξαίρετα νομικὰ αὐτοῦ συγγράμματα, ὁ εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρχεῖου Πάγου Λουκάς Γιδόπουλλος, ὁ μετ' ἰδιαιτέρου ἐνδιαφέροντος παρακολουθῶν τὰς ἐργασίας τῆς ἡμετέρας Ἑταιρείας, ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς μεγάλην ἡμῶν λύπην.

Καὶ εἰς τὴν φίλην χώραν τῆς Αἰγύπτου ἔσχομεν τὸ ἀτύχημα νὰ χάσωμεν τὸν ἀντεπιστέλλοντα ἡμῶν ἐταῖρον, καὶ μέγαν τῆς Ἑταιρείας ἐδεργέτην, τὸν ἀείμνηστον Μιχαὴλ Οἰκιάδην, ὅστις, πιστὸς εἰς τὰς παραδόσεις τῆς Κωνσταντινουπολιτικῆς οἰκογενείας του, μετ' ἰδιαιτέρας ὅλως χαρᾶς παρηκολούθει τὴν πρόοδον τῆς Ἑταιρείας ἡμῶν, ἦν ἠθικῶς καὶ ὕλικῶς, ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεών του, ἐβοήθει.

Κατὰ τὸ 1939 ἐπ' ἴσης ἀπασπάσθη τῆς συγγενείας ἡμῶν καὶ ὁ ἀείμνηστος Ἀλφρέδος Τσακίρης, ὅστις ἐπὶ ἀρκετὰ ἔτη καὶ σύμβουλος τῆς Ἑταιρείας διετέλεσεν οὐκ ὀλίγον συντελέσας εἰς οἰκονομικὴν αὐτῆς ἐνίσχυσιν κατὰ τὰ πρῶτα βήματά της. Οὐ μόνον δὲ ζῶν ὁ μακαρίτης ἔδειξε τὴν πρὸς τὴν Ἑταιρείαν ἡμῶν ἀγάπην, ἀλλὰ καὶ ἀποθανὼν, ἐκ τῶν μικρῶν πόρων του, τῆς ἐκληροδότησε δραχμὰς δύο χιλιάδας καὶ πεντακοσίας, ἵνα δι' αὐτῶν βραβευθῆ μελέτη πρωτότυπος πραγματευομένη θέμα σχετικὸν μὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ Βυζαντίου καὶ κατὰ προτίμησιν τῶν χρόνων τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων,

Τέλος οἱ Κωνσταντῖνος Βρυζάκης, Σωτήριος Καζακόπουλλος καὶ ἡ Εὐγενία Οἰκονομίδου, παλαιὰ τῆς Ἑταιρείας μέλη καὶ μετὰ ζήλου παρακολουθοῦντα καὶ ὑποβοηθοῦντα τὸ ἔργον αὐτῆς ἀπῆλθον εἰς τὴν αἰωνιότητα.

Λυπούμενοι βαθύτατα ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ πάντων τῶν πολυτίμων ἡμῶν ἑταίρων, ἀγγίρω θὰ διατηρήσωμεν τὴν ἀνάμνησιν αὐτῶν.

Μετὰ τὸ λυπηρὸν αὐτὸ προοίμιον, ἔχομεν τὴν τιμὴν ν' ἀνακοινώσωμεν ὑμῖν, κύριοι ἑταῖροι, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν μὲν τακτικῶν μελῶν τῆς Ἑταιρείας κατὰ τὸ 1939 ἠῤῥῆθη κατὰ εἴκοσι καὶ ὀκτώ, κατὰ δύο δὲ τῶν ἀντεπιστελλόντων, ἐξελέγη δὲ ἐπίτιμος ἑταῖρος διὰ τὰς πρὸς τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν ἐκκλησίαν ὑπηρεσίας του ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κύριος Χρῦσανθος.

Πρὸς πραγματοποιήσιν τοῦ ἐπιστημονικοῦ σκοποῦ τῆς Ἑταιρείας κατὰ τὸ 1939, ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐγένοντο τρεῖς ἀνακοινώσεις ὑπὸ τῶν ἑταίρων κ. Νικηφ. Μοσχοπούλλου, Ἀναστ. Ὀρλάνδου καὶ Φ. Κουκουλέ, ὧν αἱ περιλήψεις καταχωρίζονται ἀνωτέρω (σελ. 477, 478), ἀφ' ἑτέρου δ' ἐξεδόθη ὁ μετὰ χεῖρας τόμος, ὑπερνηκηθέντων πάντων τῶν κωλυμάτων, αἵτινα προέκυψαν ἐκ τῆς ἐκρήξεως τοῦ πολέμου.

Τὸ ἐν Βερολίῳ Γερμανικὸν Ἀρχαιολογικὸν Ἰνστιτούτον, ἐορτάζον τὴν ἑκατονταετηρίδα ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς του, προσεκάλεσε καὶ τὴν ἡμετέραν Ἑταιρείαν, ἵνα αὕτη μετὰσχῃ τοῦ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ κατ' Αὐγουστον συγκροτηθέντος ΣΤ' διεθνoῦς συνεδρίου τῆς Ἀρχαιολογίας. Ἡ Ἑταιρεία ἡμῶν, προφρόνως ἀποδεχθεῖσα τὴν πρόσκλησιν, ὥρισεν ὡς ἀντιπρόσωπόν της τὸν ἐν Βαϊμάρῃ διαμένοντα ἐπίτιμον ἑταῖρόν της Δρα κ. Erich Merten, ὅστις προθύμως ἀπεδεχθεὶς τὴν ἀντιπροσωπείαν, ἐκωλύθη, δυστυχῶς, κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν νὰ διαβιβάσῃ αὐτοπροσώπως τὰ συγχαρητήρια καὶ τὰς εὐχὰς τῆς Ἑταιρείας, ἅτε σοβαρῶς ἀσθενήσας.

Ἡ Ἑταιρεία ἡμῶν προσεκλήθη ἐπ' ἴσης νὰ μετὰσχῃ δι' ἀντιπροσώπων της τοῦ κατ' Ὀκτώβριον μέλλοντος νὰ συνέλθῃ ἐν Ἀλγερίῳ ΣΤ' διεθνoῦς Βυζαντινολογικοῦ συνεδρίου, ἀλλὰ καὶ ἡ συμμετοχὴ αὕτη ἔματαιώθη, κηρυχθέντος ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ πολέμου μεταξὺ Γερμανίας καὶ τῶν Δυτικῶν Δυνάμεων.

Εἰς τὴν ἡμετέραν βιβλιοθήκην κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος κατετέθησαν τὰ τε πρὸς βιβλιοκρισίαν ἀποσταλέντα βιβλία ὡς καὶ ὀλίγα ὑπὸ ἑταίρων καὶ τῆς Ἀκαδημείας Ἀθηνῶν δωρηθέντα.

Καὶ ἐπειδὴ περὶ βιβλιοθήκης ὁ λόγος, λέγομεν ὅτι, συμπληρωθείσης τῆς ταξινομήσεως πρὸς δὲ καὶ περατωθέντος τοῦ καταλόγου τῶν βιβλίων τῆς βιβλιοθήκης τοῦ ἀοιδίου Βασιλείου Μυστακίδου, ἥτις ἐπλουτίσθη δι' ὀλίγων ἔτι βιβλίων ἀποσταλέντων ἐν τῷ μεταξὺ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του Ἀθανασίου, παρεδόθη αὕτη εἰς τὴν χρῆσιν τῶν λογίων, ὧν οὐκ ὀλίγοι ἐχρησιμοποίησαν δι' ἐπιστημονικοῦς σκοποὺς τούς τε καταλόγους καὶ τὰ

βιβλία αὐτῆς. Ἐπειδὴ δ' ὁ μακαρίτης Μυστακίδης κατέλιπε καὶ σημαντικὸν ἀριθμὸν χειρογράφων πλήρων καὶ σημειώσεων ἀξίων λόγου, διὰ τοῦτο σκόπιμον ἐκρίθη, ἵνα καὶ ταῦτα καταταχθῶσιν ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς χρησιμοποιοῦσεως αὐτῶν. Ὑποβληθέντος λοιπὸν εἰς τὸν κόπον τῆς κατατάξεως τοῦ ἡμετέρου Προέδρου κ. Κ. Δυοβουνιώτου, κατετάχθησαν ἐντὸς πεντακοσίων φακέλλων τὰ ἐν χειρογράφοις ταῦτα κατάλοιπα, ὧν καὶ συννεροτήθη πλήρης κατάλογος κατὰ τὸ ἥμισυ ἤδη δημοσιευθεὶς ἐν τῷ μετὰ χειρας τόμῳ τῆς Ἐπετηρίδος.

Κατὰ τὸ 1939 συνεχίσθη ἡ ἀνταλλαγή τῆς ἡμετέρας Ἐπετηρίδος μετὰ τῶν ἡμεδαπῶν καὶ ἀλλοδαπῶν περιοδικῶν καὶ μόνον μὲ τὰ δημοσιεύματα τῆς Ἀκαδημείας τῆς Πετροπόλεως δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῇ αὕτη.

Ἐπ' ἴσης ἐστάλησαν δωρεὰν σώματα τῆς Ἐπετηρίδος πρὸς συμπλήρωσιν τῆς σειρᾶς εἰς ἰδρύματα εἰς ἃ ἀρχῆθεν εἶχον παραχωρηθῆ δωρεὰν οἱ προηγούμενοι τόμοι.

Τὸ Δ. ὅμως Συμβούλιον, λυπούμενον, δὲν ἔκρινε σκόπιμον ν' ἀποστέλλῃ δωρεὰν σειρᾶς ζητουμένας ὑπὸ βιβλιοθηκῶν τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ἡ Ἑταιρεία ἡμῶν γνωρίζουσα τῆς σημασίαν, ἣν διὰ τὴν μεσοχρόνιον ἡμῶν ἱστορίαν καὶ τέχνην ἔχει ἡ Λακεδαιμονικὴ κωμόπολις τοῦ Γερακίου ἐνδιεφέρθη ἰδιαίτερος διὰ τὴν διευκόλυνσιν τῆς συγκοινωνίας αὐτῆς μετὰ τῆς Σπάρτης.

Πρὸς τοῦτο ἀπηνθύνθη ἐπανειλημμένως πρὸς τὸ Σὸν ἐπὶ τῆς Συγκοινωνίας Ὑπουργεῖον παρακαλοῦσα, ἵνα τοῦτο φροντίσῃ ὅπως συμπληρωθῇ ἡ κατασκευὴ τῆς κατὰ τὴν θέσιν Πόρος γεφύρας, ἣτις πρόκειται νὰ συντομεύσῃ κατὰ δίωρον τὴν μετὰ τῆς Σπάρτης ἐπικοινωνίαν τῆς κωμοπόλεως. Ἐδνυχῶς αἱ ἀπαντήσεις τοῦ Ὑπουργείου ὑπῆρξαν ἐνθαρρυντικά, ἐλπίζομεν ὅθεν ὅτι ἐν λίαν προσεχεῖ μέλλοντι, οἱ ἐπισκεπτόμενοι τὸν Μυστρᾶν θὰ δύνανται ἀνέτως τὰ ἐπισκέπτονται καὶ τὸ σπουδαῖον τοῦτο μεσαιωνικὸν κέντρον.

Θέλοντες νὰ συμμετάσχωμεν, κατὰ δύναμιν, εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ πρασίνου ἀξιέπαινον προσπάθειαν τοῦ Σοῦ Ὑφυπουργείου Διοικήσεως Πρωτεύουσας, ἐφυτεῦσαμεν παρὰ τὴν παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Ὑμητοῦ ἱερὰν μονὴν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἑκατὸν ὀπωροφόρα δένδρα, εἰς ἐνδειξιν τῆς σημασίας ἣν καὶ ἡμεῖς ἀποδίδομεν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς δενδροφυτεύσεως τῆς χώρας ἡμῶν.

Συνεχίζοντες ἱερὰν ἐθνικὴν παράδοσιν, ἐτελέσαμεν καὶ ἐφέτος κατὰ τὴν 29ῃν Μαΐου ἐν τῇ κατὰ τὴν Φωκίδα ἱερᾷ μονῇ τοῦ ὁσίου Λουκᾶ τὸ ἐτήσιον τῆς Ἑταιρείας μνημόσυνον ὑπὲρ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ συναγωνισαμένων καὶ πεσότων,

Πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ ἐκλαίκευτικοῦ τῆς Ἑταιρείας προγράμματος ἐγένοντο κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος αἱ ἑξῆς ἐκδρομαὶ: 1) εἰς ὅσιον Λουκᾶν τῆς Φωκίδος, ἔνθα περὶ μὲν τῆς ἱστορίας τῆς μονῆς ὠμίλησεν ὁ ἑταῖρος κ. Ἰωάννης Γιαννοῦτσος, περὶ δὲ τῆς τέχνης καὶ τῶν τοιχογραφιῶν αὐτῆς, ὁ Σύμβουλος κ. Ἀνδρέας Ξυγγόπουλλος 2) εἰς Κύμην καὶ Σκῦρον, τῆς Συμβούλου κυρίας Νίκης Πέροδικα διαλαβούσης περὶ τῆς ἱστορίας καὶ τῶν μνημείων τῆς νήσου 3) εἰς τὴν μονὴν Πεντέλης, περὶ ἧς ὠμίλησεν ὁ κ. Φ. Κουκουλῆς 4) εἰς Βραῶνα, ἔνθα περὶ τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Γεωργίου ὠμίλησεν ὁ κ. Ἀνδρ. Ξυγγόπουλλος καὶ 5) εἰς τὴν μονὴν Καισαριανῆς, περὶ ἧς ὠμίλησεν ὁ κ. Φ. Κουκουλῆς, ὅστις εἶπε τὰ δέοντα καὶ κατὰ τὴν μετὰ βασιν τῶν ἑταίρων εἰς τὴν μονὴν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ κληγοῦ, τῶν Φιλοσόφων.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ τὸ Δ. Συμβούλιον καθήκον αὐτοῦ θεωρεῖ καὶ ἐντεῦθεν θερμὰς νὰ ἐκφράσῃ εὐχαριστίας πρὸς τε τὸν ἡγούμενον τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ ὁσίου Λουκᾶ Πανοσιολογιώτατον κ. Προκόπιον ὡς καὶ πρὸς τὸν ἅγιον Καρυστίας κύριον Παντελεῖμονα καὶ τὸν Πρόεδρον τῆς Κοινότητος Σκύρου κ. Μιχαὴλ Στεφανίδην διὰ τὴν πρόφρονον ὑποδοχὴν, ἣν ἔκαμιν εἰς τὰ ἐκδρομιόντα μέλη τῆς Ἑταιρείας ἡμῶν.

Ὡς κατὰ τὰ προηγούμενα ἔτη οὕτω καὶ κατὰ τὸ λῆξαν δὲν παρημελήθησαν καὶ αἱ διαλέξεις, αἵτινες θαυμαστὸν ὄσον συντελοῦσιν εἰς τὴν ἐκλαίκευσιν τὸν εἰς τὸ Βυζάντιον ἀναγομένων γνώσεων.

Οὕτω διαλέξεις ἔκαμιν οἱ ἑξῆς:

- 1) ὁ κ. Φ. Κουκουλῆς περὶ τῆς ταφῆς παρὰ Βυζαντινοῖς.
- 2) ὁ κ. Ν. Κωνσταντόπουλλος περὶ τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς ἀπὸ τοῦ ΙΓ'. αἰῶνος καὶ ἐντεῦθεν (1300—1800) καὶ περὶ τοῦ παλαιοῦ στιχηραρίου καὶ τῆς νέας τεχνικῆς τῶν παπαδικῶν μελῶν.
- 3) ἡ κυρία *Εὐφροσύνη Δόντου—Δημητρακοπούλλου* περὶ τῆς Βυζαντινῆς πριγκιπίσσης Θεοφανοῦς.
- 4) ὁ κ. *Ἰ. Παπαδόπουλλος* περὶ τῶν Ἑβραίων ἐν τῷ Βυζαντινῷ κράτει.
- 4) ὁ κ. *Κ. Παπαδημητρίου* περὶ Χρυσάνθου τοῦ ἐκ Μαδύτων καὶ τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς.
- 6) ὁ κ. *Νικηφόρος Ἐλεόπουλλος* περὶ τοῦ ἱεροῦ παλατιοῦ καὶ τῶν τελευταίων εἰρημάτων τῶν ἀνασκαφῶν καὶ
- 7) ἡ κυρία *Ἀθηνᾶ Ταρσοῦλη* περὶ Βυζαντινῶν καὶ Σταυροφόρων καὶ Φράγκων εἰς τὸν Μορέα καὶ
- 8) ὁ κ. *Νικ. Καλογερόπουλλος* περὶ τῶν Βυζαντινῶν μνημείων τοῦ Σαρωνικοῦ καὶ ἰδίᾳ τῆς Παλαιοχώρας Αἰγίνης.

Μία τῶν κυρίων φροντίδων τοῦ Δ. Συμβουλίου ὑπῆρξεν, ὡς εἰκός, ἡ

ἐξασφάλις τῶν οικονομικῶν τῆς Ἑταιρείας, τὰ ὁποῖα διαταράχθησαν ἔνεκα τοῦ πολέμου. Οὕτω, διὰ τὰς δυσχερείας τῶν καιρῶν, ἡ μὲν Πάγκειος ἐπιτροπὴ ἠλάττωσε κατὰ πεντακισχιλίας δραχμὰς τὴν ἑτησίαν πρὸς τὴν Ἑταιρείαν συμβολὴν τῆς, κατὰ πεντακισχιλίας δ' ὁμοίως δραχμὰς καὶ ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος.

Κατόπιν τῶν ἐλαττώσεων τούτων ἐντεῖνον τὸ Δ. Συμβούλιον τὰς προσπαθείας του, ἐφρόντισεν οὐ μόνον, ἵνα κανονικῶς εἰσπραχθῶσιν αἱ συνδρομαὶ τῶν ἐταίρων, καὶ εἰσέπραξε τὰς κανονικὰς ἑτησίας συμβολὰς τῶν κυρίων Ἀντωνίου Μπενάκη, Ἰωάννου Ἀβραμίδου, Γεωργίου Ζαρίφη καὶ τῶν κυριῶν Ἀλεξάνδρου Χωρέμη ὡς καὶ τὴν πεντακοσιόδραχμον τῆς κυρίας Παλλοῦς Μελισσίδου, ἀλλὰ καὶ νέας δωρεὰς προεκάλεσεν. Οὕτως οἱ ἐκτελεσταὶ τῆς διαθήκης τοῦ μεγάλου τῆς Ἑταιρείας εὐεργέτου ἀοιδίμου Κωνσταντίνου Ρακτιβάν προσέφερον εἰς τὴν Ἑταιρείαν δραχμὰς πεντακισχιλίας, ἐξήκοντα δὲ χιλιάδας δραχμῶν τὸ Σὸν Ὑφυπουργεῖον Διοικήσεως Πρωτευούσης, τὸ ὁποῖον καὶ ἀνεκηρύχθη μέγας τῆς Ἑταιρείας εὐεργέτης. Εἰς τὸ ταμεῖον δὲ τῆς Ἑταιρείας μέλλουσι νὰ εἰσέλθωσι λίαν προσεχῶς ἀφ' ἑνὸς μὲν δεκασχιλίου δραχμῶν, συμβολὴ τοῦ Σοῦ Ὑπουργείου τῶν Θρησκευμάτων καὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας ἀφ' ἑτέρου δὲ δύο χιλιάδες καὶ πεντακόσιοι δραχμῶν, ἅς, ὡς ἐλέχθη, τῇ ἐκκληροδότῃσι ὁ διατελέσας σύμβουλος αὐτῆς ἀοιδίμος Ἀλφρέδος Τσακίρης.

Αἱ εἰσπράξεις, ὡς εἴρηται, κατὰ τὸ διαρροῦσαν ἔτος ἐνηργήθησαν κανονικῶς, τὰ δὲ λογιστικὰ τῆς Ἑταιρείας βιβλία, ὡς θὰ δηλώσῃ καὶ ἡ ἐξελεγκτικὴ ἐπιτροπὴ, εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ὁποίας ἐτέθησαν ἅπαντα τὰ βιβλία, δικαιολογητικὰ καὶ λοιπὰ ἔγγραφα, ἐτηρήθησαν ἐν ἀπολύτῳ τάξει χάρις εἰς τε τὸν ταμίαν ἡμῶν κ. Βασίλειον Λαμπίτην καὶ τὴν ἀξιέπαινον φροντίδα καὶ τάξιν τοῦ λογιστοῦ ἡμῶν κ. Θεοδώρου Γαλάνη.

Κατὰ ταῦτα ἡ οικονομικὴ κατάστασις τῆς Ἑταιρείας παρουσιάζεται καὶ πάλιν εὐχάριστος.

Ἡ κίνησις τοῦ Ταμεῖου ἀπὸ ἀπόψεως εἰσπράξεων ἐσημείωσε τὸ ποσὸν Δραχ. 224.910 ἐν συνόλῳ, αἱ δὲ πληρωμαὶ συνεποσώθησαν εἰς Δραχμὰς 213.990.

Τὰ ἔσοδα τῆς Ἑταιρείας μας ἐκ Συνδρομῶν, Δωρεῶν, πωλήσεως Τόμων Ἑπετηρίδων κλπ. ἔφθασαν τὰς Δραχμὰς 178.492.20, τὰ δὲ Γενικὰ Ἐξοδα Διαχειρίσεως ἀνῆλθον εἰς Δραχμ. 69.853.

Ἐγένοντο αἱ σχετικαὶ ἀποσβέσεις ἐκ δραχ. 17.826 καὶ ἀφέθη ὑπόλοιπον εἰς Νέον εἰς λησμὸν «Κέρδη καὶ Ζημίαι» ποσὸν Δραχμ. 137.062.20.

Τὰ ρευστὰ διαθέσιμα τῆς Ἑταιρείας εἰς Ταμεῖον καὶ Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος ἀνῆλθον κατὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου λήξαντος ἔτους 1939 εἰς Δραχμ. 193.672.20.

Αὐτὰ ἐν συντόμῳ, κύριοι ἐταῖροι, εἶναι τὰ ὑπὸ τοῦ Δ. Συμβουλίου

τῆς φίλης Ἑταιρείας κατὰ τὸ 1939 πεπραγμένα Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τὸ Δ. Συμβούλιον ἀντιμετώπισε πολλὰς δυσχερείας, ἀξάνον ὅμως τὰς προσπαθείας του, κατώρθωσεν οὐ μόνον οὐδεμίαν νὰ παρεμβληθῇ δυσκολία εἰς τὴν ὁμαλὴν ἐξέλιξιν τῶν τῆς Ἑταιρείας, ἀλλὰ καὶ νὰ αὐξήσῃ τοὺς πόρους αὐτῆς.

Μὲ τὴν συνείδησιν ὅθεν ἀναπεπαυμένην ὅτι ἔπραξεν ὅ,τι ἠδύνατο πρὸς παραγωγὴν τοῦ σκοποῦ τῆς Ἑταιρείας, καταθέτει τὴν ἀρχὴν, εὐχόμενον, ἵνα τὸ μέλλον νὰ τὴν διαδεχθῇ πλείονα ὑπὲρ αὐτῆς κατορθώσῃ.

Ὁ Πρόεδρος

Κ. ΛΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ

Ὁ Γραμματεὺς

Φ. ΚΟΥΚΟΥΛΕΣ